

спрѣхме при кметството. То бѣше двуетажна постройка, долу сайвантъ, горе — една стая и чардакъ. Тамъ вече ни чакаха хората, свити подъ стрѣхитѣ и стѣлбата. Оставихме конетѣ и се качихме горе. Вжтре прѣщѣше зачервена печка. Отначало, ударенъ отъ горещината и спарения въздухъ, не виждахъ и не усѣщахъ нищо, освенъ блаженството на топлина и заветъ следъ мразовития вѣтъръ навънъ. После, постепенно се опомнихъ. Наоколо ми се въртѣше кметътъ — високъ, кривогледъ мжжъ, съ калпакъ и тънко желѣзно бастунче, провесено на ржката му. Той се усмихваше и смутелевено обясняваше нѣщо. Задъ масата подреждаше книжа тънтурестия, черенъ, съ надупчено отъ сипаница лице, секретарь-бирникъ, мълчаливъ и намръщенъ. И изведнѣжъ, не зная какъ и отъ какво, усѣтихъ, но съвсемъ сигурно, че съмъ попадналъ въ гнѣздо на вагабонти, на плиткохитри мошеници, на тия крадци на дребно, глупави, безочливи, и въ сжщото време страхливи, каквито сж повечето престѣпници по служба у насъ.

Докато се гласѣхъ да провѣря хората по списъка, влѣзе общинския пждаръ и съ-